Any XVIII 15 CENTIMS Núm. 923

PAPITU

—Estic que... no puc... dir... fava!...
—A mi les cames em fan... figa!...

Redacció i Administració:
Consell de Cent, 201
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

BARCELONA, 24 DE NOVEMBRE DE 1926

PARTU

Disbauxes confidencials

ELS «LICEUISTES»

Els «liceuistes» es divideixen en tres grups: pinyolaires, exhibicionistes i puritans.

El primer grup, compost per cantants fracassats, menestrals

de segona i senyors Esteves, és el més nombrós. Es el grup que exterioritza les seves sensacions amb xiulets, crits, olés i aplaudiments i és el públic que més tem el divo quan està encostipat i al qual brinda els pinyols quan, per una d'aquelles casualitats, es troba en ple ús de les seves facultats.

El segon grup està integrat per les famílies bien, *els* niños pera *i les* queridas *de luxe. Es el públic que arriba a quarts d'onze, displicent, esforçant-se a demostrar que l'espectacle no li interessa, i es saluda fent voleiar el mocador i s'ametralla amb els binocles i sofreix un atac de tos cada vegada que descobreix un conegut que l'ha vist.*

Al tercer grup hi pertanyen els artistes de la primera volada, els futurs super-homes i els bohemis. Escolten religiosament i s'indignen amb les expansions del primer grup i amb els sorolls de reclam del segon. Tètrics des de l'ombra, amb l'esguard amenaçador, es passen la nit xiuxiuejant i reclamant silenci i s'extasien amb els preludis i les masses corals. Quan veuen els peras *que se'n van amb el «Ford», se'ls excita la bilis i reneguen.*

Hi ha un quart grup, menys nombrós, integrat pels corridos *madurs, que hi va únicament a furgar pels escots i els sota-aixelles, però aquest grup és tan silenciós, que gairebé passa desapercebut.*

DE CONFIANÇA

El caballero con y sin, *va a la casa* que no admite líos *i exposa els seus desitjos a la mestressa, que obra sempre amb* reserva y discreción.

Tot seguit s'arrengleren la viuda inconsolable, la señorita que desea casarse, la que desea caballero de posición *i* la señora sola que desea huésped.

El caballero con y sin *triga a decidir-se, però acaba escollint* la señorita que desea casarse.

La mestressa, secretament, el felicita, i no pot estar-se de dir-li: «No té mal gust, vostè, no».

El caballero con y sin, *però, que és recelós de mena, malgrat les garanties, abans d'esplaiar-se, esbossa a mitja veu una pregunta que és tot un poema:*

—Ja estàs ben bona, eh?

EL DILECTE JOSEP MARIA JUNOY : :

En Junoy ens té acaparats. Les primeres pàgines del nostre rotatiu parlen d'ell, les segones parlen de la seva obra, les terceres glossen el seu geni i les altres retrunyen sota el pes de les seves aclaparadores proses d'avantguarda.

En Junoy, que quan va dir que «la corbata no tenia res que veure amb el cor i el cor no tenia res que veure amb la corbata», ens va engrescar; que quan va declarar que la lectura d'un llibre li havia deixat un regust

de boca «cobalt i violeta», ens captivà, i que cada vegada que apuntava entre asterics un «ço ho dic jo», ens feia témer per la seva modèstia, ha devingut l'empresari de la intellectualitat, ço que a Amèrica equivaldria a dir-ne el «rei de la literatura».

En Josep Maria Junoy, modestament, donant una conferència per pàgina, fent-se interviuar dues vegades diàries i llençant frases que oscilen entre allò sublim i allò carquinyoli, va a llençar una revista paròdia de la Nouvelle Revue *francesa, que es vendrà al preu irrisori de tres pessetes i mitja.*

Els que tenim afany de pensaments sublims, podrem assabentar-nos, doncs, que «els elàstics no tenen res que veure amb la idiosincràsia», capirem la valor d'un pensament sèpia i d'una frasce ultra-magnètica i d'un comentari blau de Prússia i podrem dir ben alt i a tot arreu que EL MALABARISME I LA PRESTIDIGITACIÓ NO TENEN RES QUE VEURE AMB LA CULTURA.

Ço ho dic jo.

GUNDEMARO RECOLONS

★ ★ ★

LA FAUNA I LA FLORA D'AQUI, D'ALLA I DE MES ENLLA : : : :

L'EMANCIPACIÓ DE LA DONA

(OBSERVACIONS D'UN HOME DE BASTANT BONA FE) : : : :

Cada matinada, al voltant de les tres, baixa del mateix tramvia. Té d'ésser del mateix tramvia, perquè si baixés d'un altre ja no fóra als voltants de les tres, sinó de les dues o de les quatre. Es una dona bella, formosa, agradable, de les que sap què val, quant val, que és l'admiració dels homes i l'enveja de moltes dones. Es francesa, però una francesa que no ha estat mai a París. Es francesa d'Argel o de Beziers. Es diu, o li diuen, o es fa dir Ivonne, que traduït a la nostra parla deu ésser l'equivalent de Gregòria o Filomena. Ara, que el que passa és que en francès, els noms, com que quasi no s'entenen, semblen més agradables i més bonics.

La Ivonne és maridada, però autèntica, de debò. Casada com cal; amb una acta de casament amb totes les formalitats legals. La Ivonne viu amb el seu marit. El marit de la Ivonne, també fill de França, és un home que a la nit llegeix uns quants diaris del seu país, després se'n va a donar un vol, i a les cinc del matí es dedica a la *busca y captura* de la seva muller.

Aquesta baixa invariablement a la parada del tramvia de la Rambla enfront del carrer Nou i *recala* a l'«Excèlsior» o al «Maxim's». El marit, quant es troben a casa, passa comptes en la seva doble qualitat de comptable i gerent. Deu, vint, trenta naps, segons les nits i segons els noctàmbuls. Després se'ls embutxaca. A l'endemà, a la *Caja de Ahorros, Sociedad de Previsión y Ahorro, Caja para la vejez,* etc.

El marit no treballa, però s'ha de confessar que tampoc és un malgastador. No treballa, no perquè mediti, com el cínic d'un popular drama, sinó perquè ja treballa la seva per ell. Partidari de l'*emancipació de la dona,* sosté la teoria que el mateix dret té ella de mantenir-lo a ell, que ell a ella. Va triar el

—En Ramon és un insolent. En veure'm ha dit: «Quina pell!»
—Es deuria referir a l'abric!
—Desvergonyida!

camí més fàcil, ja que la Ivonne té més condicions que el seu marit per guanyar-se els ganyips. Creu que no està bé mantenir l'error de fer-ne una propietat, ni un vedat, de la bellesa ni de les dones maques, i per això posa la seva muller a disposició del públic, només que pagant un petit dret d'entrada.

Es un cínic? Es un viu? Es un filòsof? Es un «manu»? I ella? I ella, què és? Una *explotada*? Una dona que, el mateix que es cotitza i mercadeja amb el que és seu, hauria pogut posar una botigueta de roba blanca per anar fent?

De qualsevol manera, ells dos tenen un pla: quan hagin recollit unes quantes peles, ampliar el negoci de la carn, amb la carn d'altres Ivonnes, amenitzat amb conferències que donarà ell a l'hora de sopar sobre *l'emancipación de la mujer desde el punto de vista de la prostitución, sus causas y efectos en el orden social y familiar.*

El Secretari

—Ja t'ha fugit aquell que «t seguia?
—Volia una cosa molt poc decent.
—Què?
—Que li fiés.

★ ★ ★

LA VENJANÇA

A l'hora del recreu en el pensionat, en Lluís, xicot de setze anys, arriba content com unes Pasqües i, trencant el cercle dels seus companys, exclama amb joia:

—Que no ho sabeu? A l'últim m'han fumut!

—Porc! I això et fa content? Si ets ximple, que et tanquin!

—Escolteu! Escolteu!—explica en Lluís.—Demà me'n vaig a casa. En arribar ho encomanaré a la minyona!! Aquesta no encomanarà al papà! El papà ho encomanarà a la mamà! I la mamà ho encomanarà al preceptor!!! I això és el que m'engresca!

★ ★ ★

OMBRES XINESES
A LA RAMBLA : :

EN JOSEP M.ª LÓPEZ-PICÓ

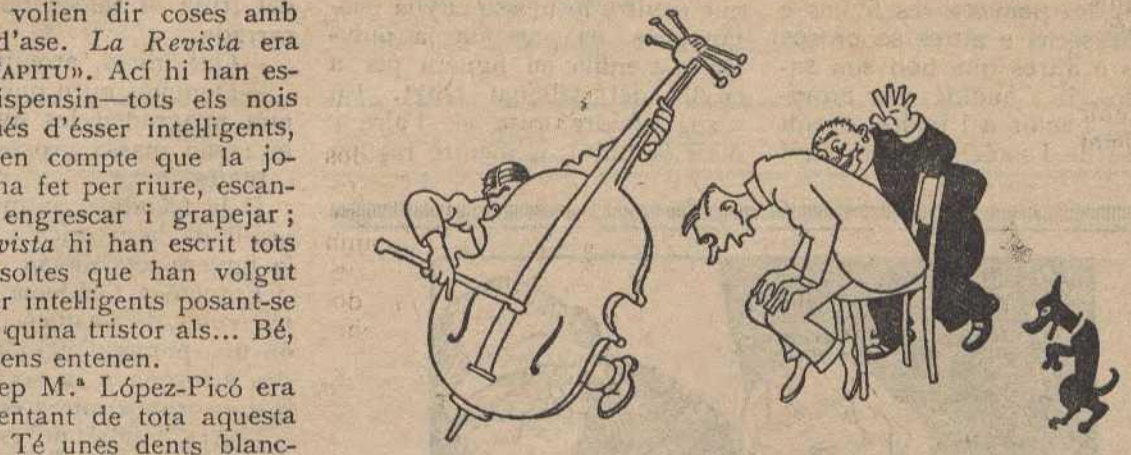
Ja fa temps que no es parla de Josep M.ª López-Picó. Deu patir molt. En Josep M.ª López-Picó ha estat un dels dictadors de la intelligència. Bé, això de dictador és un dir; ha estat un dictadoret. En Josep M.ª López-Picó és un poeta de la minoria selecta. De primer era un cira-botes de «Xenius»; després es donà compte que, més que netejar sabates, li anava més bé que les hi netegessin, i va editar *La Revista*. *La Revista*, mentre ha sortit ha estat el dipòsit de la ximpleria transcendental; el magatzem de la bestiesa *kolossal*; la botiga de les animalades dites amb importància. *La Revista* ha fet més mal que una pedregada. S'hi donaren cita tots els savis, tots els poetes, tots els filòsofs, tots els pensadors, tots els escrip-

tors que volien dir coses amb serietat d'ase. *La Revista* era «l'Anti-PAPITU». Ací hi han escrit—i dispensin—tots els nois que, a més d'ésser intel·ligents, es donaven compte que la joventut s'ha fet per riure, escandalitzar, engrescar i grapejar; a *La Revista* hi han escrit tots els poca-soltes que han volgut passar per intel·ligents posant-se tristos. I quina tristor als... Bé, vostès ja ens entenen.

En Josep M.ª López-Picó era el representant de tota aquesta joventut. Té unes dents blanc-i-negres que servirien per a jugar al dòmino; fuma una burilla de cigar, que mastega amb la mateixa ràbia que té quan li diuen que Goethe era un gran poeta; llueix un jaqué el Dijous i Divendres Sant que té el mateix to que la carcanada d'una llagosta vídua i endolada. Va pel carrer mirant enlaire, com si el seu nas es guiés pels fils dels tramvies. El seu nas sembla un trolle i canvia cada dia *El Día Gráfico* i *La Veu* per un ramet de flors, a la florista del davant del «Toujours noveau». Escriu en un català que no l'entén ni el mateix Pompeu Fabra, i la gent de *La Publi*, que sempre l'ha volgut allunyat, s'ha divertit molt amb aquells pensaments de calendari filòsof.

S'ha mort *La Revista*, segueix membre de la Diputació, va firmar el plebiscit darrerament i manté una «penya» al «Cafè de la Rambla». Pren un vermut i es deixa admirar per en Millàs-Raurell.

Ara el pobre Josep M.ª López-Picó ja no podria escriure el llibre petulant *l'home del qual es parla* perquè ja no se'n parla. Abans les Rambles eren estretes pel seu orgull i la seva vanitat. Ara, des de que cobra la nòmina de la *Diputación provincial*, en castellà, firma *José María López*, i no publica versets amb clave més o menys, pispats de certs autors orientals.

—Res, estic decidit. Compraré un instrument a la Casa Gol, del carrer de Sant Pau, 24, i m'estalviaré de portar la dona la «Liceu».

FUGA DE VOCALS

Un senyor amic meu, acabat d'arribar del Perú, m'ha explicat el següent conte.

Un jove limeny tenia relacions amb una xicota pudibundíssima. De diferents maneres li havia demanat... relacions, però ella sempre s'hi havia negat. Fins que un dia, el promès, cansat de tant treballar sense aconseguir res, li va escriure la següent lacònica lletra:

«C-P-K o C-C-K.» (Se-pe-ca o se-se-ca).

A la qual va respondre-li la «pudibundíssima»:

«K-C-C o K-P-C.» (Ca-se-se o ca-pe-se).

FRANZ TZOWER

★★★

QUEDAR PER A VESTIR SANTS

ORIGEN DE DITA FRASE, ESCAIGUDA EN PICAMOIXONS EN L ANY MDCXXXIII, E COMPOSTA PER UN LOADOR DE VEYLS TEMPS

Los aforismes e refrans e prouerbis e adagis e altres sentències *vox pòpuli*, tenen lo seu origen, e los quals n he son guardats en l arxiu vulgar dels pobles e ciutats e viles per les gents saberudes e non saberudes. E per això l origen de la frase que encapçala aital preàmbul, ací se n fa menció, ab l ajuda del musageta Apol e del bon menjar e del bon beure.

Dich ací:

Era que n era un rich e bon pagès de Picamoixons anomenat Cristòfol qui n era posseïdor d una filya nomenada Càndida, lhetja com un renech e madura com figa secaylona. E per això non era assetjada per richs hereus ni per hereus pobres, ni per mossos feiners, ni fadrinayla.

E lo Cristòfol, en la dissort de la seua filya, n era sortós en posseir hortes replenes de figueres e de presseguers e de pomeres e d altres arbres fruyters e d altres que no donauen cap fruyt. D una de les hortes n era cuidadós un mosso feiner anomenat Isidre, lhogat de nou com d altres n havien estat l hogats e acomiadats per no conquerir la lhetja e rica pubilya.

E l Isidre, que n era alegre com un diumenge de sol, prou n estaua a la que salta en donzeyles per a diuertirse e non per a maridarse. Ainsi les coses, passaren jorns e sojorns sense que l Isidre mostrés afecte per la Càndida, de ço que eyla n estaua força entristida.

E un belh matí d agost, quan

saonen les pomes e les figues e los préssechs e altres saborosos fruyts e altres que non son saborosos, la Càndida, per atraure vers l amor a l Isidre, decidí valerse de l astúcia. E vet aquí que mentre lo mosso cuylia pastanagues, es presenta la pubilya e s enfila en figuera per a cuylir del sahonat fruyt. En això, l Isidre mira en l aire e dixli la pubilya, mentre retenia del fruyt al faldar bo e eixancarrada.

—Què mires, atreuit?

—Donques miro que veig que non m agraden les figues sajoles; son massa grosses e toues e tontes.

E la Càndida comprengué lo sentit de la retòrica e baixà de la figuera tota moixa e ceyluda.

Emperò a l endemà prouà altra volta de l astúcia e s enfilà en una pomera. E l alegroy Isidre s apropà a la soca de l arbre e tornà a mirar en l aire.

—Ara també mires, Isidre? E per què?—dixli la pubilya.

—Donques miro per a veure la poma més lhetja de la terra des de la poma de nostra primera mare, dita Eva, ainsí n està de veyla e rosegada pel fuylam punxós que l enronda e non fa goig.

E també eixa volta comprengué lo sentit la Càndida, e baixà de la pomera ben enrojolada. E del desengany sofert determinà no pensar més en astúcies... ni en casori. Emperò desitjosa d amor, es dedicà a vestir les imatges de l església de Picamoixons e d altres esglésies e ermites per ainsí guanyar, ja que non l amor de la Terra, l amor del Cel.

De la seua decisió s enteraren los habitants e comarcans de lhurs pobles; e la veu vulgar, que corre més que el vent, escampà arreu lo esdeveniment, d ahont sorgí la frase tan anomenada e que encapçala aqueixa uerídica història.

ALEA JACTA EST

FRA ANSELM TAROT

—I t'ha posat sofà?
—Sí. M'ha muntat amb tota comoditat.

* * *

DEMOSTRACIO PALPABLE :: :: :: ::

—M'estimes, Rafelet meu?

—Sí, dona; i si no estàs convençuda, compro-ho tu mateixa.

Al cap d'una estona, ella, plorant:

—Ai, que poc m'estimes, Rafelet! Que és petitet el teu amor!

REDACCION

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BETICO

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1420

LA ENFITEUSIS HIPERESTERICA

ESTUDIO PSICO-FILAMENTOSO
POR BUENDIA Y GASSOL

El tema es árido como una reíra de Dios, pero como un servidor la habilla de talento, creo que acabaremos por sacar el entrellado.

¿Qué es la enfiteusis? ¡Ah! Endiñad esta pregunta a un negro del Senegal y se quedará como si le dijeseis Lucía.

Y a propósito del Senegal:

¿Qué estación es la que nunca afirma nada?

La estación veraniega.

Vamos siguiendo. La enfiteusis es algo incognoscible y delicuescente que radica en la subconsciencia anímica del sensorio legislativo. *Dura lex*, que dijo Valentí y Camp al hacer la comunión.

Yo, cuando voy al cine con una flavia, ¿en qué me parezco a un demonio?

En que ¡*ma-le-fico*!

(Esto es un chico poca-suelta, pero un día es un día.)

El curso abstracto del silogismo ciudadano acusa arideces eurítmicas que deambulan por el campo social y ególatra.

Una pera que se cae del árbol siendo verde, ¿en qué se parece a un duro en mi bolsillo?

En que no ma-dura.

(Primer premio en el concurso de Masquefa.)

La anquilosidad estupefaciente de la propiedad ancestral, se opone a esta mena de especulaciones básicas.

¿En qué se parece la culpa a una misa decida por un cura tartamudo?

En que es *maldita*.

La sinalagmasis dubitativa se filtra conmutativamente por el caos esotérico de las reivindicaciones, produciendo hecatombes insanas que convulsionan la clépsida anímica.

¿Quién es el que duerme más?

El sereno. ¡Sí, hombres! ¡Muchos duermen al sereno!

(Pues está bien bien, ¡qué caray!)

Los prolegómenos enfitéusicos son anárquicos magüer que cáusticos. Esporádicamente subtilízanse, raudos y deletéreos, por el éter ondulante.

Uno que pase de amagatotis por la Aduana quince puros, ¿en qué se parece al que no tiene una pafia?

En que pasa ¡*quins apuros*!

(Léase a corre-cuita, si no no se cae.)

Autores de upa han garlado de valiente sobre la enfiteusis.

¿En qué se parece una mujer que está... de vacaciones, a una que remiende la tela de un catre?

¡Pues en que *tela arregla*!

(*Continuará*)

N. de la R.—¡Qué te crees tú eso!

AGUA CERO

La mejor para limpiar clavegueras

GRAN CERTAMEN COSMOPOLITA DE CHISTES FINOS

(AÑO XIX)

El Jurado de este Certamen, después de romperse la closca un pedo de días, ha premiado con 6,000 duros cada uno, a los chistes siguientes, entre los 8.642,421 recibidos:

¿En qué se parece el trasto de un niño recién nacido a un llonguet?

En que penecillo.

* * *

¿En qué se parece cuando voy al cine, a aquello de quitar manchas?

En que ven-cine.

* * *

¿En qué se parece cierto auto a un valenciano que vaya a buscar setas y encuentra?

En que che-volet.

* * *

¿En qué se parece un perro que gane el primer premio en una exposición, a un viento muy fuere?

En que hurra-can.

* * *

¿En qué se parece cierto periódico a un valenciano que te niegue una cosa?

En que no-che.

* * *

¿En qué se parece a uno que quede electrizado, a una casa que teniendo gana no coman?

En que cal-hambre.

* * *

¿En qué se parece un llonguet embolicat a cuando doy diez céntimos a uno?

En que pa-quet.

* * *

Los autores afortunados pueden pasar a recoger el cheque desde 1.º de enero de 1931.

EL JURADO

* * *

FILOSOFIA TOMISTA

Una meuca ¿en qué se parece a un orador conciso?

En que se va de seguida *al hecho*.

(Léase *al lecho*, ¿eh?)

* * *

¿Cuál es el cuerpo químico que nunca es igual?

El heter-ogéneo.

* * *

El que muñe a una vaca, ¿en qué se parece a un bacallanero?

¡En que tiene *vaca a lao*!

¿Por qué está satisfecho el que va a paseo con su mujer?

Pues... ¡porque sale con la suya!

* * *

Los que van al cine, ¿en qué se parecen a un auto?

¡En que *ven-cina*!

* * *

¿Cuál es el pez que nunca está quieto?

El *percebe-errante*.

(¡¡¡El *perseverante*, quiere decir!!!)

* * *

¿En qué pueblo de la antigüedad eran más celebrados los animales?

En Tiro.

¡Aun hoy se habla de los animales de tiro!

* * *

¿En qué se parece cierto baile en cuanto tengo diez pesetas en mi bolsillo?

En que tango y tengo.

* * *

¿En qué se parece uno que no está muy bien de la cabeza a uno que mira a una chica estupenda?

En que per-tu-bado.

* * *

¿Qué amor es el que hace más mal?

L'amorma.

* * *

ANECDOTARIO POCA-SUELTA

En Grecia, un amigo nuestro dió una conferencia. Y para no dar demasiada tabarra, puso su reloj de oro sobre la mesa, para plegar a tiempo.

Pero cuando hubo enllestido, se encontró con que le habían afeitado el reloj. ¿Qué hacer? ¡Todos los presentes eran gente de upa! El que si, que lo dice al presidente del club.

—¡Mire que me han birlado el patatómetro!

—¡Vaya! ¡Ya debe haber sido esta mona de Patricoulos!

—¿Quién es?

—El vicepresidente. No diga nada...

Al cabo de una estonita, el presidente dió el reloj a nuestro amigo.

—Perdone, ¿eh? Era este sudado de Patricoulos que se lo había afanado.

—¿Y qué ha dicho?

—Nada. ¡No se ha adonado pas de que yo se lo birlaba!

* * *

María la Rubia un golpe se disfrazó de «teatro».

Y para ir con toda propiedad, llevaba delante un letrero que decía:

«Entrada para el público.»

Y detrás, otro que hacía:

«Entrada de artistas.»

Enfermo del higado desea trabar amistad con hombre que siempre esté de lomo.—*Bético*, 698,123.

EL COM I EL QUE PER A FER UNA REVISTA DE GRAN ESPECTACLE

FANTASIA EN TRES ACTES I AMB MOLTS QUADROS

ON NEIX LA IDEA

Veureu que qualsevol dia de l'any — la temporada no fa el cas,—un senyor més o menys determinat se'n va a París. El senyor aquest més o menys determinat ha estat empresari de mòltes coses. De *toros*, de boxa, de teatre, de circ, etc., és a dir, un senyor que domina el «tinglado» dels espectacles públics. Té allò que se'n diu ull, tacte, mà esquerra, és a dir, tot el que es necessita per a tractar amb aquesta fera que anomenem públic. Aquest senyor—al qual designarem amb el nom d'empresari, — un cop a París, com a bon foraster que no vol fer el pagès, fa una *raudonnée* pel «Casino», pel «Follies», pel

«Moulin». S'encanta davant les revistes, i pensa: «Vet ací una cosa que està bé! I per què no la fem a Barcelona?»

Passats els primers entusiasmes, l'home reflexiona. Li convé, en primer terme, de comprar un dels quadros que ha vist la nit passada, per tal que faci de «truc» de l'obra. Amb aquest quadro, parisenc pur, per a donar el cop, ell ja trobarà a Barcelona qui se les apanyi per acabar d'amanir la revista. Fet i dit. Se'n va al «Moulin», al «Follies» o al «Casino». S'enamora, naturalment, del quadro on hi ha més dones, més llum, més color. Però vet ací que aquest quadro val moltes pessetes.

«Ben rumiat—pensa l'empresari,—també ens passarem amb una cosa més modesteta.»

I després d'una llarga discussió, firma un xec, firma un contracte, i ja el tenim camí de Barcelona amb el quadro sota l'aixella.

Aquella nit, l'empresari somnia que tot un reguitzell de *girls*, molt lleugeretes de roba, li somriuen a través d'un núvol d'allò més trencadís.

ON APAREIXEN ELS AUTORS : :

L'empresari, durant el viatge de tornada, ha anat pensant la manera d'escollir els autors de la seva futura revista. Li convenen uns escriptors de molta imaginació i de molt poques pretensions. Que tinguin una certa disposició per a l'afaitamenta, cosa sense la qual és del tot impossible de reeixir en aquesta mena de feines. De sobte, es recorda d'un conegut seu, ex-periodista, ex-corredor d'anuncis, ex-bohemi, ex-apuntador, ex-comparsa de sarsuela, que, realment, té una imaginació molt considerable. Durant molts anys va alimentar-se només que de cafès amb llet, i aquesta alimentació tan austera es veu que li va donar un xiroi sentit de la vida.

No li costa gaire de trobar-lo. En un bar del carrer Nou, el futur autor està assegut davant d'una taula lamentablement deserta.

—I doncs, com va això, senyor Rellinàs?—fa l'empresari, amb un malèvol somriure de protector.

—Si, miri, ja ho veu. Jo sempre en espera de feina. Quina llàstima que un temperament tan actiu com el meu s'hagi de corrompre en una atmosfera de cafè amb llet!

—Doncs, mireu: potser jo us vinc a fer de Providència.

A en Rellinàs el cor li fa un salt.

—Que potser em voleu convidar a sopar?

—Sí, home. Això i molt més. Estaríeu disposat a fer una revista?

—Una què?

—Una revista. No literària, naturalment, sinó de gran espectacle.

—Home, veurà, d'això no n'he fet mai i no sabria per quin cantó posar-m'hi.

—Oh! Es igual! No sabeu de llegir?

—Sí.

—No sabeu d'escriure?

—Sí.

—Doncs, vinga, home! Us penseu que s'ha d'ésser un Molière per a fer aquesta mena de coses?

I l'empresari es destapa. S'hauria de fer això, allò i el de més enllà. Que tingués sabor local i *cachet* mundà al mateix temps. Que hi hagi concessions a la terregada i un cert aire de distinció, etc.

Naturalment, queden entesos. Però cal resoldre un altre punt, encara. Cal cercar un collaborador. No és que la seva presència sigui del tot necessària, però, vaja, això d'haver-hi collaborador fa sempre bonic. El públic ingenu es creu que en una obra, com més senyors hi intervinguin, més bona deu ésser.

No costa gaire de trobar el collaborador. El mateix Rellinàs descobreix un amic seu, ex una pila de coses, que no té cap inconvenient en aportar el seu geni i els seus entusiasmes per a l'èxit de la revista. Manca només de trobar un músic. Tampoc això és difícil. En qualsevol recó de cabaret trobareu un pianista incomprès, amb idees pròpies i una pila de projectes encara més propis, a l'ensems que, ai!, inèdits.

Vet ací, doncs, que ja tenim organitzada la part intellectual de l'afer. Resta, només, de posar mans a l'obra.

LA REVISTA

Els tres autors es reuneixen sota l'ull vigilant de l'empresari, i deliberen.

—Jo—diu en Rellinàs — faria un quadro a base d'una escena de la Roma dels Césars. Es un assumpte que encara no s'ha explotat.

—I bé — respon l'empresari: —com anaven vestides les dones en aquesta època?

—Em sembla que portaven unes túniques fins els peus...

L'empresari s'indigna.

—Vinga, home, vinga! Sembla mentida que sigueu tan gran! I què n'hem de fer a l'escenari d'unes dones amb túniques fins els peus? Que us penseu que bado?

—Seria una visió artística...— respon feblement en Rellinàs.

—Deixeu-vos de visions artístiques. El públic vol veure cama, vol veure bones formes, etc. Ja m'enteneu.

—Això rai, és de prou bon arreglar — intervé el collaborador.—Dieu que les romanes portaven túnica carga? Doncs, a nosaltres, plim! Els escurcem la túnica i santes Pasqües. Que la fidelitat històrica hi té que dir? Penseu que la fidelitat històrica no passa per la *taquilla*.

—Veieu? — diu l'empresari, entusiasmat. — Vós hi toqueu! Això és situar-se! D'això en dic tenir nas!

I així marxen les coses. En Rellinàs va abocant idees i els altres les hi van pulint, retocant. Fa de mal dir on comença l'obra de l'un i acaba la de l'altre. El fet és que la revista està ja compaginada, sense que sigui possible d'escatir-ne la part de complicitat de cadascun dels responsables. En una sola cosa hi ha una unanimitat emocionant. I és en l'afaitada. S'afaita d'aquí, d'allà i de més enllà. En aquest aspecte ningú té manies.

EL RECLUTAMENT DE L'ELENC : : : :

En primer terme, s'han de triar una cinquantena de xicotes per a fer el cor, les evolucions i, sobretot, per ensenyar les carns.

L'empresari s'atrinxera davant d'una taula asprament im-

posant i va reben les aspirants.

—A veure, vostè: sap de ballar?

—No he ballat més que a l'«Iris».

—Bé, ja n'aprendrà. Sap de cantar?

—Regularment. Si vol, podem fer una prova.

I la fan. La futura *girl* autènticament anglesa, les emprèn amb un *tango* ple de morfina, de cocaïna i de dones que cauen al *fango*. Té un so de veu esquerdat, que us fa pensar de seguida que, per a trobar-se en el seu just ambient, li manca soroll de plats i del rajar de l'aigua de l'aixeta.

L'empresari diu:

—Vostè no és cap Barrientos, naturalment, però, vaja, té un cert aire. A veure aquestes ca-

mes? Està bé. Vol treure's el vestit, si li plau? Així, molt bé. Queda admesa.

Com que aquest examen resulta una mica carregós, l'empresari decideix de fer despullar abans totes les dones i de ferles desfilar en sèrie pel seu davant. La que té bones formes, queda admesa; la que no, va al carrer. Si de cantar i de ballar no en saben, ja n'aprendran. El principal no és pas això.

Ja tenim, doncs, escollides les *girls*, les quals, naturalment, seran totes angleses, tan angleses com els draps de Terrassa. Ara s'ha d'anar per les primeres parts. Hi ha d'haver el *compère*, la *commère* i un parell de fifigures més que sàpiguen dir quatre coses sense tornar-se vermells. L'empresari ja ha pensat amb un tenor una mica anacrònic, que en els seus bons temps havia fet forrolla. Ara, no és que no canti, però, vaja, més valdria que fos així. Després s'ha recordat també d'un *duetto cómico-serio a gran voz*, que, darrerament, havien decidit dedicar-se a la venda de bitllets de la loteria, però davant les insinuants temptacions de l'empresari no han pogut per menys que tornar de bell nou a les activitats artístiques. Ha d'haver-hi també el «graciós», l'encarregat de dir els «xistos». Aquest paper és sempre molt indicat per un comediant d'aquells que diuen que tenen tantes taules. De vegades, de la poca vergonya també se'n diu taules. Aquest comediant, que ha fet des del *Tenorio* a la *Marina*, des del *Lohengrin* a *Los misterios de Barcelona*, s'encarrega de fer riure el públic.

I bé; ja tenim l'elenc format. L'empresari deixa anar un ah! de satisfacció, i encén un cigar formidable. Se'l té ben merescut.

—Si no s'atreveix, tindré de fer la senyora decent.

L'ASSAIG

Vet ací que a aquest diastre de mosses no hi ha ningú que els faci entendre que s'han de moure rítmicament, uniformadament. Pel que es veu, totes tenen idees anarquistes, perquè cadascuna tira per la seva banda. L'empresari s'estira els cabells, els autors diuen que això no és això i el *metteur* opina que «ja ho arreglarem».

—A veure, nenes, si cantem l'himne de *la presentación*.

El piano deixa sentir les notes d'un pas-doble, i les *girls* s'hi van enganxant, ara l'una, ara l'altra:

Somos la juventud, el amor, la [alegría,
que os venimos a entretener.
Nuestra revista no es nada nue-[vo,
pero eso no tiene nada que ver.
Entretener, entretener...

Allò és una olla de grills. L'empresari té un moment sentimental. Sentint aquell guirigall, es recorda, ai!, de la cridòria que s'armà en un cinema en ocasió d'un incendi en el qual moriren cinquanta criatures. Ell hi era. Però els crits del músic el tornen a la realitat.

—Això és la meva obra?—diu, posat de peus damunt del teclat del piano.—Això és un rave! Si hem de continuar així, pleguem.

Però no pleguen. Continuen els assaigs, apareixen els cartells per les cantonades i, Déu ens en guard d'un ja està fet!, la revista està ja a punt d'estrenar-se.

L'ESTRENA

El teatre està ple com un ou. A dintre l'escenari, hom dóna les darreres ordres. Tot és nerviositat, impaciència i corredisses. L'empresari està suant com un carreter i els autors estan més blancs que la paret (això suposant que aquesta paret sigui blanca).

S'aixeca el teló, i ja la ballem!... El primer número s'aguanta amb penes i treballs, entre mig dels esforços heròics de la claca. Al segon quadro comença el sarau, però com que a l'acabament surten les *girls* i tiren caramels al públic, aquest s'enterneix i ho deixa córrer. Però al tercer quadro, els grans desagraïts, ja no es recorden de res i comença un escàndol dels que formen època.

L'empresari, en mig del temporal, té un moment de lucidesa:

—Potser, si en lloc de caramels, els haguéssim tirat *sandwichs*...

Amb penes i treballs, però, s'acaba l'obra. Els de la claca, que saben la seva obligació, demanen els autors amb uns crits tan esgarrifosos com si es tractés dels autors d'un crim. I aquests, emocionats com una sopa, surten a saludar, i l'empresari, que és un viu, i de passada el que té més pit, es despenja amb un discurset:

—Es amb una gran alegria que hem constatat que el públic sap respondre, quan de veritables demostracions d'art es tracta. Els nostres modestos esforços han estat encaminats, però, en un sentit d'alta dignitat i hem fet tots els possibles per a donar al poble de Barcelona l'espectacle que veritablement es mereix. Visca el poble! Visca Barcelona! Visca els ciutadans honrats!

El públic se sent aludit, i aplaudeix de debò. L'endemà, tots els diaris diuen, si fa o no fa: «*Con extraordinario éxito estrenóse ayer...*

JOAN PAPIOL

—Ja ho sap ara, senyor Rufasta, una astracanada que no faci riure, és una obra de teatre modern.

—Ja conec que ha vist l'estrena de *La revolució del meu barri* d'en Samblancat.

—Sí, senyor, i m'he convençut que no és igual fer oratòria de districte cinquè que escriure una peça amb un acte que tingui solta.

—Però de l'èxit no en dubtarà pas?

—Hi ha èxits que ja estan previstos. Si el dia de l'estrena hagués eixit a l'escenari en Samblancat a dir que per causes imprevistes l'estrena s'havia ajornat, l'ovació hauria estat la mateixa.

—Bé, vaja, vostè és un escèptic.

—No, senyor, més aviat sóc un bona fe, prova de ço que dic és que m'ha sorprès la desaparició repentina de *Marsal Prior* del cartell de «Novetats».

—No deixa d'escamar bon xic.

—Miri si escama que no seria d'estranyar que molt aviat veiéssim en Sagarra estrenant a l'«Apolo» i a l'«Espanyol».

—A «Novetats» varen estrenar *Afinitats*, d'en Pin i Soler. Que sap com va anar?

—No en sé res, però la setmana entrant penso anar-hi i penso disfrutar. Això que els diaris no li hagin fet cap interviu i la premsa no l'hagi protegit és un bon símptoma. Em sembla que serà quelcom de valor positiu.

—De La verge de la nit què en direm?

—La veritat. Que demostra un autor de cultura, digne, pulcre escriptor i molt teatral, però que encara no ha pres la mida del públic.

—El mateix de *Juanillo Valcalcarcel*, del germans Machado.

—Exacte.

—I de *Los niños del hospicio*?

—Ah!, senyor Pau, quina desgràcia! Se l'imagina vostè aquella gent del carrer de l'Hospital que anava a veure *Montserrat*!, *La ventafocs* i *El joc dels disbarats*, actualment emocionant-se amb el Fakir, deixant-se hipnotitzar per l'Onofrof i presenciant melodrames no aptes per a senyoretes? Es moriran! Tantes emocions seguides no les podran resistir i el dia menys pensat faran l'últim badall. Qui els ho tenia de dir?

—Realment el canvi ha estat massa brusc.

—Al «Barcelona»?

—Tirant de repertori i en Zorrilla fent riure pels colzes.

Al «Còmic», èxit creixent del *Joi-Joi* i gran succès del «Black Bottom».

—Al «Poliorama»?

—Repertori blanc a benefici de l'aristocràcia i el «perisme».

—I a casa?

—Tots bé, gràcies.

—Doncs, fins a reveure!

★★★

UNA EXCUSA

—On has estat, per venir a aquestes hores?

—D'escoltar una conferència.

—I ha durat fins les dues de la matinada?

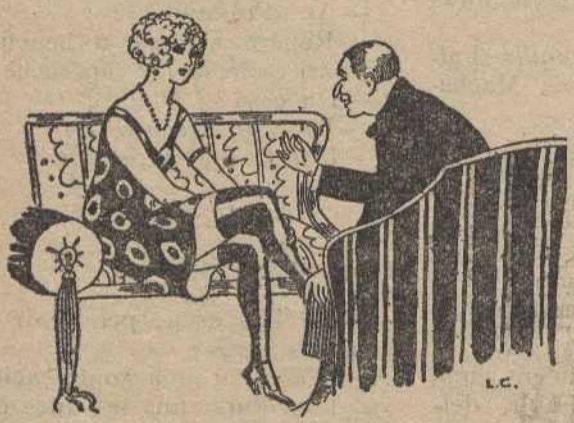
—Veurà: és que el conferenciant era tartamut.

—Al «Relámpago» fan pagar deu peles per ballar el ball de rams.

—Però, per aquest preu *ba-ram* i tot, oi?

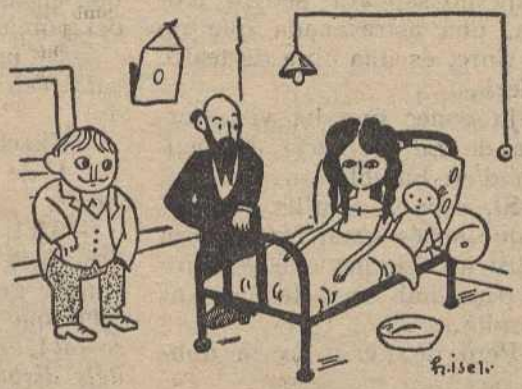
—No dubti més, que el negoci que li ofereixo és molt gros.
—Ensenyi'm primer el negoci, i, després, veurem.
(De *Sans Gêne.*)

—He dit al teu pare: «Tindrà, si sa filla es casa amb mi, un gendre intel·ligent».
—I què t'ha dit?
—M'ha dit: «Doncs, com és que es casa amb ma filla?»
(De *Sans Gêne.*)

Ell.—Entesos. Ens trobarem per anar a dinar. Sap on és el «Restaurant Palace»?
Ella.—Aquell tan bo?
Ell.—Just. Doncs anirem a una taverna que hi ha al davant.
(De *Sans Gêne.*)

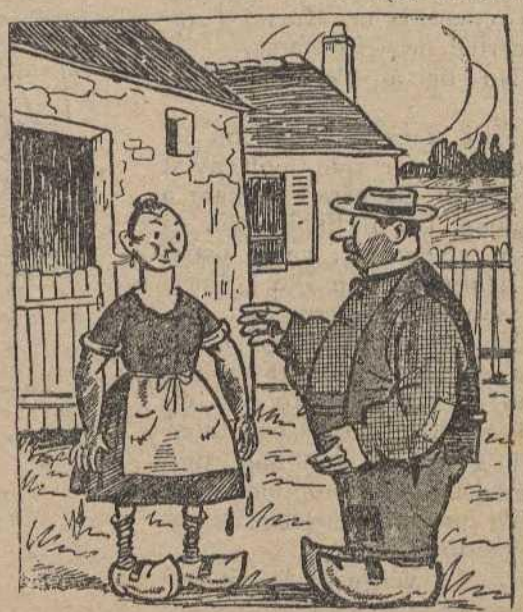
—M'ha dit que sóc una perla.
—I no pensa que sóc jo qui t'he posat al món!
(De *Parisiana.*)

—El que fa 13? L'enhorabona.
—Veuràs. L'autòmnibus passa per sota la finestra i no podem dormir. (De *Sans Gêne*)

—Caram, Peret! M'ha sorprès molt que hagi enterrat el seu oncle!
—Què volia que fes? Se m'havia mort!
(De *Le Rire.*)

—Oh! Quines perles més maques té aquest collar que et va regalar el baró!
—Doncs, mira, totes provenen de la mateixa ostra!
(De *Parisiana.*)

—Ja som a migdia. Corre a donar menjar als porcs, que els forasters ja són a taula.
(De *Pêle Mêle*)

El senyor Manel va rebre la visita d'un senyor molt seriós.

—Senyor meu, vostè em deu una reparació!

—Jo? Ai, ai! No recordo en què puc haver-lo ofès...

—No. Si sóc l'ataconador de la cantonada!

En un sopar de convit. La mestressa de la casa diu a un convidat barrilaire:

—Senyor Canalies, vostè és incorregible. No pot estar al costat de cap dona que valgui una mica. Aixequi's, aixequi's d'aquí. Senyora Tules: vol fer el favor de deixar seure al seu costat el senyor Canalies?

D'un cronista madrileny:

«A las nueve en esta calle. Y Doña Inés—blanca la túnica y blanca el alma —espera encendida en mística y ruborosa impaciencia...»

Peró, senyor cronista! Si no és *doña Inés* la que s'espera, que és el Ciutti!

També de *El Liberal* madrileny:

«Señoras, caballeros, masaje corporal deliciosísimo dado por Salomón. Escríbanle...»

Aquest Salomó ens sembla que és un «manu».

Llegim:

«En un pueblo de castilla se ha suicidado un anciano de ochenta y cinco años.»

Deuria estar cansat de la vida.

D'un diari de Valladolid:

«Han sido dadas licencias para casar a don Andrés Luna, D. Joaquín Marañés...»

Què deuen haver fet aquests senyors perquè els cacin així?

Llegim en un diari de Madrid:

«Hemos visitado los servicios de la nueva clínica acompañados por los ilustres médicos que a ella pertenecen y nos hemos quedado asombrados por lo bien montados que están todos.»

Pobres metges!

Un fulano, l'altra nit, en possessió d'una «torrada» fenomenal, estava cantant en plena Rambla...

—Qui és?—vàrem preguntar a un que passava.

—Es un *trist* empleat!

En un ball.

—Noi! Quin «miquel» m'ha donat aquella! M'ha dit que no volia ballar amb criatures.

—I tu, què li has dit?

—Que em dispensés, que no sabia que estés embarassada.

En les dues setmanes darreres s'han registrat en Barcelona més matrimonis que en tot el que va d'any.

Això que a primera vista sembla demostrar que tots estem bojos, s'explica coneixent les facultats de *pago* que ara hom troba als MOBLES CHARLOT: Princesa, 32, per a posar pis.

Quan en V.... va renyir amb sa promesa, li va demanar que li tornés tot allò que li havia donat.

I ella li va contestar que es tindria d'esperar quatre mesos!

Sort que tot es va arreglar a temps.

D'aquell *Liberal*, de Madrid:

«Caballero formal desea conocer señorita o señora desinteresada. Reserva absoluta...»

Una dona desinteressada surt molt barateta.

—He renyit amb en Roc.

—I això?

—Diu que no és gelós i que tant li fa que l'enganyi. I així no té gràcia, oi?

La senyora Anneta ha contractat a sa filla per a fer pellícula.

—Per fer aquesta cinta—diu el manager,—visitarem les cinc parts del món.

I la senyora Anneta, fent un sospir, respon:

—Bé, què hi farem! Peró no se me l'emporti pas més lluny!

Rètol vist en una sabateria:

«Nadie como usted para saber dónde le aprieta el zapato.»

L'amo deu ésser un humorista.

L'ex-regidor P...., dels radicals, l'altre dia, en un enterrament, va saludar la creu.

—Em creia que havies renyit amb Déu!—li digué un amic.

—Veuràs. Ens saludem, peró no ens parlem.

Un que les vol *jamonas*:

«Caballero 46 años ofrece pequeña ayuda a señora completamente independiente y decente, análoga edad, casa puesta...»

Es alló de què gallina vella fa bon caldo!

I un que les vol grosses:

«Señor de posición, independiente, desea conocer señora o viuda respetable de posición, gruesa, agraciada, asunto serio...»

Està pels palpissos, i fa bé.

Altres dos anunciets de *El Liberal*, de Madrid:

«Ingeniero joven desea relacionarse íntimamente señorita joven, agraciada y distinguida llevándola espectáculos reservadamente.»

«Caballero edad aseado y de posición, protegería paternalmente señorita joven complaciente.»

Això d'anar als espectacles reservadament, no ho veiem clar.

En canvi, alló del vell paternal ho veiem massa.

Un marit que ensuma.

—Noi, em sembla que la dona m'enganya amb en Ramon.

—En què et fundes?

—En què cada vegada que el trobo em paga el beure.

BLENORRAGIA
PROSTATITIS-CISTITIS-FLUJOS
SELLOS
BRIZAN
CAJA Pts. 5.50

En Planetes, a Mèxic, fa la mar de broma.

Per defensar els ganyips, ha tingut de fer el *Tenorio* per aquells pobles de Déu...

Ignorem si en Vendrell hi haurà fet de *Mejía*.

Correspondència

Una neófita.—No hi tenim vocació per mestre d'estudi.

K. La.—N'aprofitarem un parell. I no ho prengui per vici això d'escriure en paper d'estraça.

Llambrocs.—Res: una hora tonta la pot tenir qualsevol. Ens en fem càrrec.

Ramoneta.—El fa molt bé, vostè, el paper aquest. Peró, i qui fa de puça?

Nena panxa.—Uva! Si sempre ho fa així, li dedicarem un monument.

Pep Samalsa.—Anirà al Calendari, ja que resulta massa llarg.

P. P.—No. De cap manera. Trencaria els nostres costums.

Un que arribarà lluny.—Vostè, jove, arribarà lluny, peró el seu treball arribarà al cove. Perquè vegi que no es poden fer profecies.

R. R.—Apa, *buenas*.

Lamas.—L'arreglarem, car té molt poca sal.

Chon.—Com se deu dir la seva senyora? Posi's tranquil, que no serà res.

Pura.—Ni un milímetre.

Sis meuques de preu. — Molt fulanes nostres. S'aprofitarà quelcom. Apa.

Joanet Brut.—Està molt d'ullera, vostè.

Las.—No ens agrada gens ni gota. Dubtem que fent ninots s'hi faci cap abric.

Un de fora.—Doncs, miri, que ho fa com els de dins.

Félix el guapo.—Al cove, amb aquella alegria.

Rei de Bastos.—Ho guardarem pel Calendari. Farà el seu goig.

Una de Culera.—Fugi d'aquí, santa cristiana! Que no ho veu que és més vell que anar de ventre?

Paladí.—Es molt maco. Llàstima que no sigui original de vostè, oi?

Manolo Carranza.—Es alló:

No te fíes de agua mansa
ni de Manolo Carranza.

Capicua.—Un, i gràcies. No es pot ésser innocent.

Un burot intellectual.—No ens agrada. Ho trobem... com li ho direm?, massa... dallonses. No sé si ens entén!

Sómines.—Si es crea algun dia la medalla de la Constància papitesca, serà per vostè.

Met.—Passem.

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

TEATRE ESPANYOL
C.ª Sampere-Bergés
COCAÍNA

PANAME CABARET
PLAÇA TEATRE, 2-TELÉFON 526 A
Instal·lat en el soterrani «Au Lion d'Or» entrada per l'estanc
ORQUESTRA MUSETTE
Formoses dansarines.—Decorat original de Ros i Güell.—Unic a Europa
OBERT TOTES LES NITS

TEATRE COMIC Suprem èxit
de les noves representacions de la revista
JOY-JOY

ELEGANCIA
ABRICS, a 35, 45, 55, 65, 75, 85 pessetes
VARIAT I EXTENS ASSORTIT — ESPECIALITAT EN LA MIDA
Trajos de 40 a 140 pts. Abrics de 70 a 140 pts.
No oblideu que és la casa més important i millor assortida de Barcelona
Exportació permanent dels darrers figurins que la moda imposa
57, VIA LAIETANA, 57
BARCELONA
PALACIO DE LA ELEGANCIA
ECONOMIA

PAGEOL
Cura la Blenorragia
(Purgacions)

La Educación Sexual
Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.
Es ven a totes les llibreries i quioscos

¡Sin inyecciones! ¡Sin molestias!
Curación de la Avariosis (sífilis)

Los COMPRIMIDOS GIBERT no producen irritación intestinal ni molestia alguna y puede uno curarse sin ser notada la enfermedad

Preparado por J. GIBERT, Farmacéutico especialista de primera clase de la Universidad de París

NUMEROSOS CERTIFICADOS MÉDICOS

La caja : 7'50 ptas.

DE VENTA

Farmacia Sarrias : Plaza Santa Ana, 9 : Barcelona

MAISON MEUBLEE (VERDURA)
Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Calefacció central

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)
Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Calefacció central i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Circol Barcelonès); Barcelona

---

BLENORRAGICS!
Recordeu sempre SUSPENSORI REX. Imprescindible

VELLO Se destruye sin depilatorio, usando **AGUA AROMAS**
Pídase en todas las perfumerías

Sabeu que és un **Better?**

Es el millor preservatiu conegut i el més econòmic.— Un sobre **Better** *val 50 cèntims i una capsa d'alumini contenint tres sobres* **Better** *val 2 pessetes*

VENDA: FARMACIA, UNIÓ, 5 (OBERTA TOTA LA NIT) *Aquesta casa garantitza els SOBRES BETTER*

VIAS RINARIAS : IMPUREZAS de la SANGRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de

LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRÉ

sus son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. :: :: :: :: :: ::

VIAS URINARIAS. — *Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, ansaitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CAPSULES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. 5'50 PESETAS CAJA. :: :: :: :: :: :: ::

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (AVARIOSIS), *escrofulismo, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas anni, urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — *Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las CÁPSULAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO. :: :: :: :: :: :: ::

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.* Moncada, 21, Barcelona.—VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América

---

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: MATACABRAS RAPID, a la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6
(entre San Pablo y Beato Oriol)

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièniques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1 - BARCELONA

SARNA Es cura radicalment amb el SUBFURECO CABANYERO **RONYA** que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Assalto, 26 Centres d'Especifics

---

TABLETES MARK (PURGOL)

CUREN: La blenorràgia (purgacions). Les irritacions i uretritis. Les retencions de l'orina. Les inflamacions y totes les malaltíes de l'orina
De venda en les Farmàcies i Centres de especifics. 3 pessetes o capsa

—Que sap escriure a màquina?
—No, senyor, però el demés ho fa tot.